

J.I. Packer *Kracht
in zwakheid*

LEVEN MET CHRISTUS ALS ONZE STERKTE

Vertaald door W. van Blaricum

Brevier

WEAKNESS IS THE WAY: LIFE WITH CHRIST OUR STRENGTH

Copyright © 2013 by J. I. Packer

Published by Crossway, a publishing ministry of Good News Publishers

Wheaton, Illinois 60187, U.S.A.

This edition published by arrangement with Crossway.

All rights reserved.

Nederlandse uitgave:

© 2015 Brevier uitgeverij - Kampen

www.brevieruitgeverij.nl

Vertaling: W. van Blaricum

Omslagontwerp: www.studio-mol.com

Opmaak binnenwerk: www.studio-mol.com

ISBN 9789491583773

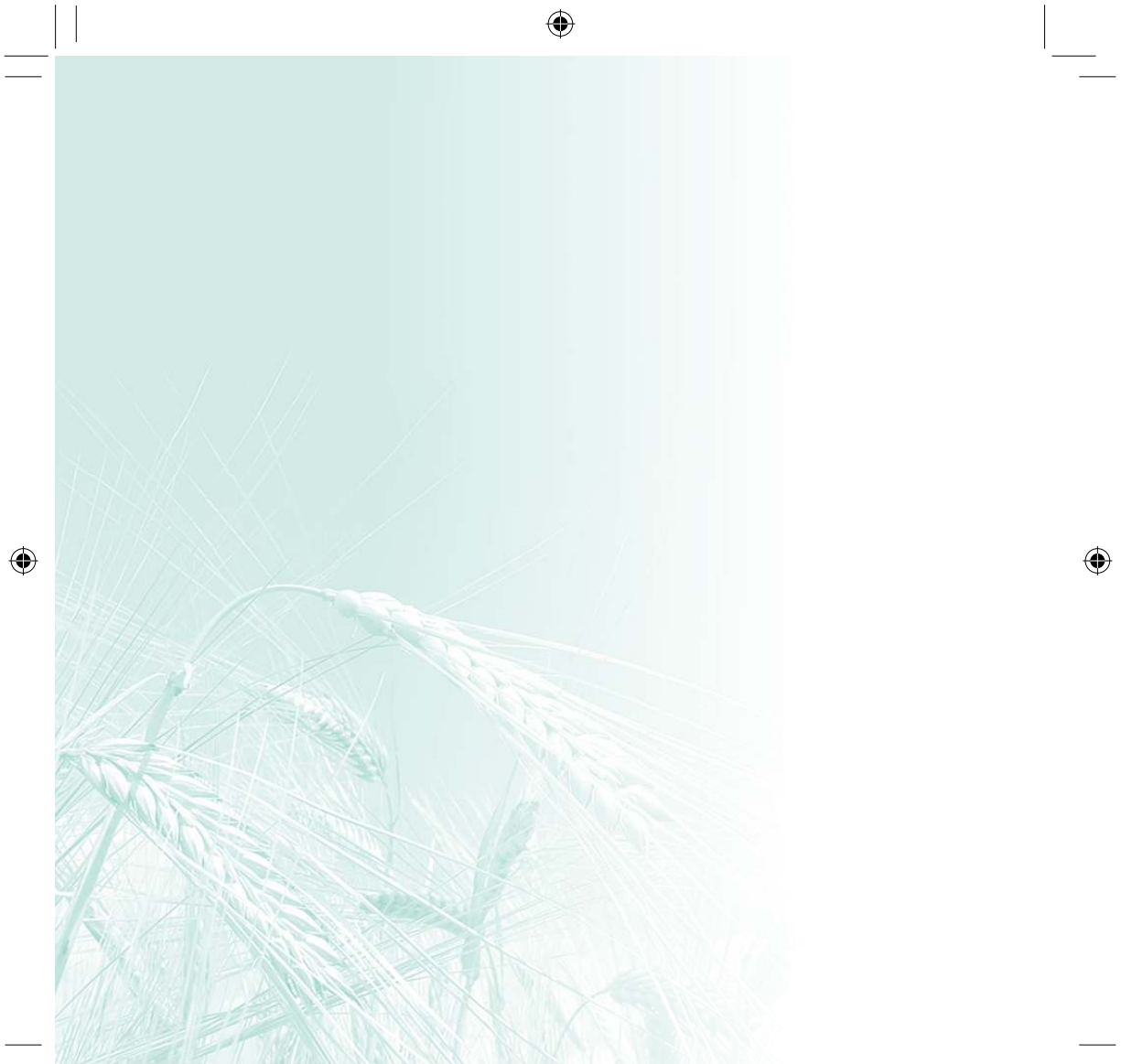
NUR 707

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden veele-
voudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand of openbaar
gemaakt in enige vorm of op enige wijze, zonder voorafgaande schriftelijke
toestemming van de uitgever.

Inhoud

1. Zwakheid 7
2. Christus en de roeping van de christen 21
3. Christus en het geven door de christen 55
4. Christus en de hoop van de christen 95

(1)
Zwakheid

Leid mij, o Gij grote Verlosser,
pelgrim door dit barre land;
Ik ben zwak, maar U bent machtig,
houd mij aan Uw sterke hand....

WILLIAM WILLIAMS

STERKEN EN ZWAKKEN

In *Het huis in het Poeh hoekje*, de tweede reeks kostelijke avonturen van Winnie de Poeh door A.A. Milne, komen we de nogal pietluttige moeder Kanga tegen. Zij vindt het absoluut noodzakelijk dat haar zoon Roe, die vrij onbekommerd leeft en overal in geïnteresseerd is, regelmatig zijn versterkende medicijnen neemt, wat hij verder ook aan het doen is. En waarom? Om sterk te worden, natuurlijk. Maar wat houdt dat dan in? Kracht kan betrekking hebben op het lichaam, op de geest, of op de verhouding tot andere mensen. Sterke mensen kunnen zware

voorwerpen optillen, of ze kunnen een onwrikbaar standpunt innemen bij de vraag wat goed en wat kwaad is. Of ze kunnen groepen mensen leiden en domineren of ze kunnen in iedere omstandigheid zoals wij wel zeggen 'het verschil maken'. Sterke mensen bezitten een kracht van zichzelf, die zij doeltreffend kunnen inzetten als ze worden uitgedaagd. Sterke lieden worden bewonderd om wat ze kunnen en winnen achting vanwege hun prestaties. Kanga wil dat Roe sterk wordt, net zoals andere ouders dat wensen voor hun kinderen en zoals aanvoerders en trainers willen dat de mensen die zij opleiden krachtige mensen worden – dat wil zeggen: sterk in daden.

Zo gaat het in de wereld en uit één oogpunt bezien is het ook wat God wil, zoals de volgende aansporingen laten zien:

- God sprak tegen Jozua bij zijn instelling als de opvolger van Mozes: 'Wees sterk en heb goede moed!' (Joz. 1:6-7, 9), om dit te benadrukken werd het driemaal gezegd.
- Paulus schreef aan de Efeziërs toen hij hen voorbereidde op de geestelijke strijd: 'Wordt krachtig in de Heere, en in de sterkte Zijner macht' (Ef. 6:10).
- Paulus schreef aan Timotheüs om hem te bemoedigen voor

de pastorale functie waarin hij hem benoemd had: ‘Word gesterkt in de genade, die in Christus Jezus is’ (2 Tim. 2:1).

Het is dus duidelijk dat het goed is ernaar te streven geestelijk sterk te zijn en dat het verkeerd is genoeg te nemen met alles wat minder is.

Maar laten we nu even dieper kijken. Waarom waren deze aansporingen nodig? Het antwoord daarop luidt: om een bestaand besef van zwakheid uit te bannen. We mogen wel aannemen dat Jozua, toen hij naar God luisterde en dat Timotheüs, toen hij Paulus’ woorden las, in hun hart wel wat angstig waren. Mozes’ ambt als leider van Israël over te nemen en Paulus op te volgen als kerkplanter waren twee ontzagwekkende opdrachten. Het zou geen wonder zijn als geen van de twee zich bekwaam voelde voor zijn taak. Met andere woorden: zij voelden zich zwak. En in verhouding tot de omvang van die taak waren zij ook echt zwak en als zij hun sterkte niet in God gevonden hadden, zouden zij er nooit door gekomen zijn.

Want wat is zwakheid eigenlijk? Het is onbekwaamheid. Als we van lichamelijke zwakheid spreken bedoelen wij dat er sprake is van een gebrek aan energie en kracht en misschien aan

lichamelijke gezondheid, waardoor iemand geen zwaar meubelstuk kan verplaatsen of zwaar werk in de tuin kan aanpakken. We spreken van verstandelijke zwakheid als we bedoelen dat iemand niet in staat is een bepaald soort hersenarbeid te verrichten, zoals bij voorbeeld het bijna totale onvermogen van C.S. Lewis op het gebied van wiskunde en mijn eigen gemodder op dat gebied. Over persoonlijke zwakheid spreken wij als iemand geen vastbeslotenheid kent, geen sterk karakter of waardigheid bezit of niet bekwaam is gezag te voeren. Van een slappe houding wordt gesproken als iemand de nodige vindingrijkheid mist en dus geen zaken in beweging kan zetten of gebeurtenissen kan beïnvloeden op een manier die wenselijk is. Er is sprake van zwakheid op het gebied van verhoudingen als mensen die anderen leiding moeten geven dat niet kunnen – zwakke ouders, zwakke zielenherders enzovoort. Dagelijks herkennen we de tekortkomingen van anderen, in allerlei opzichten.

Een oude satirische *Peanuts*-strip laat Lucy aan een sip kijkende Charlie Brown vragen waar hij zo over in zit. Het antwoord is: 'Ik voel me minderwaardig.' Lucy zegt: 'O, tob daar toch niet zo over. Een heleboel mensen vinden dat.' 'Hè, dat ze minderwaardig zijn?' vraagt Charlie. 'Nee,' antwoordt Lucy, 'dat jij minderwaar-

dig bent.’ Ik moet bekennen dat ik die woordenwisseling prachtig vindt – ik ben nu eenmaal een liefhebber van zulke geestige gesprekken. Sommigen zullen het maar een flauwe grap vinden, smakeloos, zelfs wreed: die superieure Lucy die de spot drijft met Charlies somberheid en treurnis en die op die manier tussen de regels door hem bevestigt in zijn negatieve kijk op zichzelf. Maar die strip laat wel zien hoe gemakkelijk mensen, die zichzelf, terecht of onterecht, sterk vinden, het gevoel van zwakheid dat anderen al hebben hun nog eens hatelijk onder de neus wrijven en dat gevoel zo voort laten etteren. Als mensen die zich zwak voelen niet zo’n grote hekel aan dat gevoel zouden hebben, zou die grap helemaal niet geland zijn. En als mensen die op dit moment geen gevoel van eigen zwakheid hebben voorzichtiger zouden zijn en zich meer zouden inhouden als zij over en met anderen spreken, dan zou de wereld niet zo’n moeilijke plek zijn voor veel mensen.

Het gevoel mislukt te zijn gaat vaak samen met dat gevoel van zwakheid – soms als de oorzaak ervan, soms als het gevolg ervan. Een herinnering aan het feit vroeger ergens in tekort geschoten te zijn kan als een donkere wolk hangen boven het doel dat iemand wil bereiken en het kan hem zelfs nogmaals doen mislukken. Het christelijk geloof, dat vaste hoop kan brengen

voor de toekomst en hulp belooft voor het heden, zou al deze angsten voor wat ons te wachten staat, kunnen verdrijven. Maar het gebeurt niet altijd en het komt maar zelden voor dat de ene christen de andere aanmoedigt als die dat nodig heeft.

Maar het is wel een feit dat we allemaal zwak en onbekwaam zijn in veel opzichten, dat we dit feit wel onder ogen moeten zien, vooral op het gebied van geestelijke zaken. De zonde, die alle verhoudingen verstoort, heeft ons over de hele linie onbekwaam gemaakt. Het is nodig dat we ons bewust zijn van onze beperkingen en dat dit ons nederig maakt en dat we minder op onszelf vertrouwen en beseffen hoe hulpeloos we zijn van onszelf. Op die manier kunnen we leren hoe nodig het is dat we ons op Christus, onze Zaligmaker en Heere, verlaten in al onze wegen. Hoe nodig is het dat we ons dagelijks oefenen in die afhankelijkheid en op die manier ontdekken wat Paulus ook had ontdekt: ‘Als ik zwak ben, dan ben ik machtig’ (2 Kor. 12:10). Maar ik loop nu te ver vooruit.

PAULUS EN DE KORINTHIËRS

Het is de bedoeling het boek 2 Korinthe te bestuderen om zo

de stelling die hier zojuist aangevoerd is toe te lichten – namelijk dat de weg naar de echte geestelijke sterkte, die leidt tot de ware vruchtbaarheid in het leven en de dienst van de christen, de weg is van nederigheid en zichzelf wantrouwen vanuit een diep besef van zwakte op het gebied van geestelijke zaken. Dit komt duidelijker naar voren bij Paulus dan bij andere schrijvers in het Nieuwe Testament en het meest duidelijk in 2 Korinthe. Deze brief schrijft hij namelijk, anders dan welke andere brief van hem ook, in een situatie waarin hij het erg moeilijk heeft.

De kerk van Korinthe was lastiger, ordelozer en respectlozer jegens haar stichter dan welke andere kerk ook die ontstaan was door de apostolische evangelieprediking van Paulus. De twee brieven aan Korinthe die wij hebben, leren ons dat de Korinthiërs meer lessen moesten leren en daar ook langer over deden dan de Efeziërs, de Filippenzen en de Thessalonicenzen. Paulus had duidelijk zijn best gedaan de Korinthiërs uit te leggen wat apostolisch gezag inhoudt en waarom zij hun leven behoorden in te richten zoals hij hun geleerd had. Maar het is wel duidelijk dat zij niet erg onder de indruk van hem waren en ook niet serieus bezig waren te doen wat Paulus had gezegd. Paulus had hen lief en schreef dat ook, maar hij ontdekte dat zij van hun

kant hem niet liefhadden. Al had hij zichzelf helemaal voor hen gegeven, toch ontdekte Paulus dat zij andere leraren en andere leringen veel meer achtten en ook dat hij, vergeleken met meer opvallende spelers op dit toneel, voortdurend naar de achtergrond geschoven werd. Een kort overzicht van wat er tot dusver gebeurd was, toont dit heel duidelijk aan.

Het eerste bezoek van Paulus aan Korinthe had bijna twee jaar geduurd, waarschijnlijk van het jaar 50 tot 52. De tegenstand van de joden was groot geweest, maar veel mensen, die geen joden waren, werden bekeerd (zoals Lukas verhaalt in Handelingen 18:1-18). Zo'n vier jaar later zond de kerk een brief aan Paulus met enkele pastorale vragen. 1 Korinthe was zijn antwoord daarop. Hoewel het eigenlijk nodig was dat de kerk daarin op de vingers getikt zou worden om haar dwalingen en wanordelijkheden, kon Paulus in dit stadium nog wel vriendelijk tegen hen doen. Maar snel daarna moest hij hen met spoed opzoeken, om een probleem aan te pakken met betrekking tot de tucht in de gemeente: iemand was van het rechte pad afgedwaald en trok anderen met zich mee.

Als vervolg op dit bezoek stuurde Paulus hun een strenge brief met de tuchtmaatregel erin die toegepast moest worden

op degene die het probleem veroorzaakt had. (Lukas, die toen blijkbaar de Handelingen aan het samenvoegen was tot een bepaalde omvang en die het doel had de triomfantelijke voortgang van het Evangelie van Jeruzalem tot in Rome te schetsen, maakt helemaal geen melding van Paulus' bezoek en zendbrief. In 2 Korinthe 2:1-11 komt Paulus erop terug in woorden waaruit zijn grote bezorgdheid blijkt.) Nadat hij dit geschreven had, bleef Paulus in gespannen afwachting achter, omdat hij zich afvroeg of de Korinthiërs zijn scherpe brief wel op de juiste manier op zouden vatten of dat hij hen kwijt zou raken als gevolg ervan.

Ongerust hierover stuurde hij Titus naar hen toe namens hemzelf om uit te zoeken wat er in Korinthe gebeurd was na die brief. Tot zijn vreugde meldde Titus dat de Korinthiërs de inhoud van de brief ter harte genomen hadden en gedaan hadden wat geboden was (zie 2 Kor. 7:5-16). Toch lijkt het dat Titus ook ander nieuws had gebracht, dat niet zo goed was. Een soort 'super-apostelen' (2 Kor. 12:11) waren neergestreken bij de Korinthiërs en hadden hun verteld dat er veel mankeerde aan de evangeliebediening van Paulus. Dat was de reden waarom Paulus besloot om nogmaals Korinthe te bezoeken om af te re-

kenen met die lasteraars en hun praatjes. Om de weg daartoe te banen schreef hij onze tweede brief aan de Korinthiërs (dat was feitelijk natuurlijk zijn derde brief aan die gemeente). Zijn bedoeling hiervan was driedelig:

Allereerst wilde hij de Korinthiërs ervan overtuigen dat hij hen liefhad, daarom opende hij zijn hart voor hen en vroeg hun dit zelfde te doen voor hem (6:11-13). In alle zes eerste hoofdstukken doet hij verslag van de spanningen waar hij onder verkeerde (de dood nabij in Efeze, 2 Korinthe 1:8-10; voortdurend verdrukt, 4:7-18; gek verklaard, 5:13; blootgesteld aan harde omstandigheden en onbarmhartige bejegeningen, 6:4-10, en zie ook 11:23-33). Hij schrijft dat hij de echtheid van zijn ambtelijke functie heeft aangetoond door al deze dingen te verdragen. Hij hoopt duidelijk dat de kennis van al deze dingen ('om uwentwil') hun respect voor hem zal verdiepen.

Ten tweede wilde hij er zich van verzekeren dat tegen de tijd dat hij bij hen zou aankomen, de Korinthiërs het beloofde bedrag zouden hebben ingezameld dat hij naar Jeruzalem wilde brengen om de armen daar te steunen. De christenen daar waren behoeftig en hadden dringend geldelijke hulp nodig. Paulus was al enige tijd bezig geweest geld in te zamelen voor deze arme

broeders bij de kerken die hij onder de heidenen had gesticht; op die praktische manier verstevigde hij de broederschap tussen bekeerde joden en bekeerde heidenen. Als hij in Korinthe aankwam, zou hij op weg zijn naar Jeruzalem en hij hoopte de bijdrage van de Korinthiërs dan mee te nemen, met de rest van het geld. In de hoofdstukken 8 en 9 gaat zijn toon over in pastorale vermaning als hij over dit alles schrijft.

Ten derde wilde hij de invloed van de indringers, die probeerden de Korinthiërs tegen hem op te zetten, indammen. Ze hadden hem 'zwak' genoemd om hun minachting voor hem uit te drukken (10:10). Weer verandert Paulus de toon van zijn brief in een apostolische berisping en zegt dat hij daar inderdaad schuldig aan is. Maar dan verklaart hij dat hij juist sterk is als hij zwak is en belooft, zo nodig, te bewijzen dat hij sterk is in Christus als hij moet afrekenen met zijn tegenstanders, zodra hij in de stad is aangekomen (12:20-13:4).

DE ZWAKKE STERK GEMAAKT

Het lijkt geen twijfel dat het door die critici in Korinthe kwam dat Paulus zo direct en diepgaand uitweidt over zijn zwakheden

in deze brief. De nadruk die hij legt op de tegenspoeden in de evangeliebediening die hem door de Voorzienigheid waren toebedeeld, toont aan dat de betrekkelijke zwakte van zijn positie in zowel de kerk als in de wereld voortdurend in zijn gedachten was. Zijn onzekerheid over de houding van de Korinthiërs ten opzichte van hem was de reden waarom hij dat aansporen van hen over de collecte ('ziet, dat gij ook in deze gave overvloedig zijt,' 2 Kor. 8:7) meteen temperde met de bijna verontschuldigende woorden: 'Ik zeg dit niet als een gebod, maar door te wijzen op de inzet van anderen (waarvan hij wenst dat de Korinthiërs die voorbij zouden streven) wil ik de echtheid van uw liefde beproeven' (8:8, Eng. Vert.).

Het erkennen van zijn gevoel van zwakheid komt verderop tot een climax als hij onthult dat hem, om hem van trots te weerhouden, was 'gegeven een scherpe doorn in het vlees, namelijk een engel des satans, dat hij mij met vuisten slaan zou' (12:7). We vragen ons af: wat was dat? Moeite met zijn ogen? Ziekte? Mankheid? Het was blijkbaar iets lichamelijks en pijnlijks, anders zou het niet een doorn in het vlees genoemd zijn. Meer weten we niet en we hoeven ook niet meer te weten. Hij vertelt ons dat hij driemaal ernstig gesmeekt heeft: 'Hierover heb ik de

Heere [Jezus, de Heiland] driemaal gebeden, opdat die doorn van mij zou wijken. En Hij heeft tot mij gezegd: Mijn genade is u genoeg; want Mijn kracht wordt in zwakheid volbracht' (zie 12:8,9). Paulus werd dus niet genezen, maar toch niet aan zijn lot overgelaten. Eerder het tegendeel, want hij betuigt hierna: 'Zo zal ik dan veel liever roemen in mijn zwakheden, opdat de kracht van Christus in mij wone. Daarom heb ik een welbehagen in zwakheden, in smaadheden, in noden, in vervolgingen, in benauwdheden, om Christus' wil; want als ik zwak ben, dan ben ik machtig' (12:9,10).

EEN PERSOONLIJK NASCHRIFT

Mijn eigen inzicht dat het leven en de dienst van de christen een weg is vol zwakheid, omdat de lichaamskracht tekort schiet en alleen de kracht van Boven ons kan onderhouden en steunen, kan heel goed uit mijn jeugd stammen. Ik was een eenzelvig en tamelijk neerslachtig kind; op school moest ik tien jaar lang een zwarte aluminium plaat dragen over een gat in mijn schedel, ten gevolge van een ongeluk op straat. Daarom kon ik nooit meedoen met een spelletje buiten. Al die tijd voelde ik me meestal

van de belangrijkste dingen buitengesloten, wat natuurlijk ook een gevoel van zwakheid is.

Mijn hele leven lang heeft dit gevoel, ook al was dat in veel opzichten verkeerd, op de achtergrond een rol gespeeld. Het is nog versterkt in de afgelopen drie jaar, toen mijn heup het ging begeven. Dat betekende twee jaar lang ongemak van strompelen en waggelen, wat uitliep in een jaar van gestaag maar langzaam herstel, nadat er een kunstheup was aangebracht.

Mij was gezegd dat de operatie belastend zou zijn omdat een prothese ingebracht zou worden. Het lichaam zou in het begin een schok moeten doorstaan – te vergelijken met een aanrijding door een vrachtwagen op straat. Volledig herstel van lichaam en geest zou tijd vergen. Creativiteit (in mijn geval bij het schrijven) zou in het begin heel ver weg blijven. Al die drie jaar is mijn bewustheid van lichamelijke en geestelijke zwakheid groter geworden, net als mijn inzicht hoe kundig satan is in het ontmoedigen en verdrietig maken van mensen. Mijn waardering voor 2 Korinthe is ook toegenomen, omdat ik eraan dacht dat Paulus iets dergelijks ook had meegemaakt. Het resultaat hiervan is dit boekje. De inhoud heeft mij geholpen en ik hoop dat ook anderen hierdoor geholpen zullen worden.